

IV.

Кому най-много се ядоса дѣдо Студенчо.

Разлюти се оня ми ти дѣдо, та стегна водата въ стѣклени обрачи, дано риби и жаби измори. Пращи водата, а рибитѣ не се плашатѣ. Тѣ сѣ долу въ дълбочинитѣ на топло. А жаба-кекерица отдавна е заровила глава въ тинята.

Ядоса се тогава дѣдо Студенчо, па се запѣти къмъ хорскитѣ кѣщи. Тропа по вратитѣ, по таванитѣ; шиба прозорцитѣ, — никой му не отваря. Хората подклали печки-тѣ, приказватѣ си вѣтрѣ и се подсмиватѣ на ядосания старецѣ.

Малкитѣ дѣца сѣ немирни и шегобийци. Тѣ не можаха дълго да тѣрпятѣ въ кѣщи като затворници, ами облекоха здрави кожухчета, обуха дебели чорапи и топли обуца, зеха шейнитѣ, па хайде на пѣрзалката...

А дѣдо Студенчо ще се пукне отъ ядѣ. Щипне едно по ушенцата, друго — за носенцето, а дѣцата не искатѣ и да го знаятѣ: играятѣ, пѣятѣ и се смѣятѣ. Не се боятѣ отъ бѣлобрадия старецѣ.

Видѣ дѣдо Студенчо, че дѣцата се шегуватѣ съ него, а старитѣ хора не се боятѣ отъ него—и тѣ излѣзоха изъ двора по работата,—па сѣдна дѣдо Студенчо край гората и заплака отъ ядѣ. Отъ стрѣхитѣ закапаха сълзи.

Дѣдо Студенчо се наплака, па прибра отъ земята бѣлата си брада и отлѣтѣ горѣ въ сини небеса...